

Arrest

nr. 240 069 van 26 augustus 2020
in de zaak RvV X /

In zake: X
in haar hoedanigheid als voogd voor X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in haar hoedanigheid als voogd van het minderjarig kind X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 april 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiele en Migratie houdende het bevel tot terugbrenging van 24 februari 2020.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken R. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Albanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 10 november 2002.

Op 30 januari 2018 dient de verzoekende partij een verzoek in om internationale bescherming.

Op 1 februari 2018 wordt voor de verzoekende partij, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, een voogd aangesteld.

Op 14 mei 2018 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 13 juli 2018 dient de voogd van de verzoekende partij een aanvraag in voor de toepassing van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 110*sexies* tot 110*decies* van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Op 18 september 2018 wordt de verzoekende partij gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 21 januari 2019 laat de voogd aan de Dienst Vreemdelingenzaken weten dat de verzoekende partij het grondgebied van het Rijk heeft verlaten.

Op 25 mei 2019 laat de Dienst Voogdij weten dat de officiële voogdij beëindigd wordt aangezien verzoekende partij niet meer op het grondgebied verblijft.

Op 27 september 2019 keert de verzoekende partij terug naar België.

Op 30 september 2019 dient de verzoekende partij een tweede verzoek in om internationale bescherming.

Op 2 oktober 2019 wordt voor de verzoekende partij, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, een nieuwe voogd aangesteld. Diezelfde dag vraagt de voogd van de verzoekende partij aan de Dienst Vreemdelingenzaken om de aanvraag van 13 juli 2018 in toepassing van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 110*sexies* tot 110*decies* van het Vreemdelingenbesluit, terug op te starten.

Op 3 oktober 2019 doet de verzoekende partij afstand van het verzoek om internationale bescherming van 30 september 2019.

Op 19 december 2019 wordt de verzoekende partij een tweede maal gehoord.

Op 24 februari 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Dit is de bestreden beslissing die op 11 maart 2020 aan de voogd van de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan mevrouw [K.G.], van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij,

bevel gegeven de genaamde [L.,I.]

geboren te Kukës op 10.11.2002, van nationaliteit Albanië (te zijn)2,

verblijvende te Opvangcentrum [...],

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1,1° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: betrokkene is niet in het bezit van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven. Hij is noch in het bezit van een paspoort, noch van een visum. Uit illegaal verblijf kan op generlei wijze enig recht geput worden.

Op 28/01/2018 komt betrokkene aan in België. Op 29/01/2018 dient hij een verzoek tot internationale bescherming in (verder VIB). Hij wordt dezelfde dag gesignaleerd aan de Dienst Voogdij (verder DV), op 01/02/2018 wordt er een voogd aangesteld. Na onderzoek oordeelt het Commissariaat-Generaal voor

de Vluchtelingen en Staatlozen (verder CGVS) op 14/05/2018 de aanvraag als kennelijk ongegrond. Albanië staat geklasseerd als een veilig land en uit de verklaringen blijkt niet dat er een gegronde vrees bestaat voor betrokkene bij een eventuele terugkeer. De voogd gaat niet in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV).

Op 13/07/2018 dient de voogd een aanvraag in voor de toepassing van de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 decies van het Koninklijk Besluit van 08/10/1971 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Ze voegt volgende stukken toe: aanwijzing voogd, schoolattest en medische attesten.

In de aanvraag meldt ze:

De familie heeft altijd op het platteland gewoond in Golaj te Albanië. Ze ontvingen er sociale steun, maar leefden nog steeds in armoede en konden de medische kosten voor [A.] onvoldoende betalen ([A.] had problemen met zijn schouder). Tien jaar geleden brak er brand uit in het ouderlijk huis. Hierbij kwam het baby broertje van betrokkene om het leven. Over de oorzaak van de brand is niets geweten, maar het onderzoek zou nog steeds hangende zijn. De moeder was in shock, maandenlang sprak ze niet, ze ondernam 2 zelfmoordpogingen. Ook de vader was veranderd na de brand. Hij hield zich bezig met verdachte mensen en handelde in drugs. Hij werd een aantal keer gearresteerd voor drugshandel, wapenbezit en geweld. De vader zou ook geweld gebruikt hebben tegen [I.], de moeder en de broer. Aangezien hij vaak afwezig was, kwam de zorg van het gezin op de schouders van [I.] te liggen. In de zomer van 2017 liep een ruzie tussen vader en moeder uit de hand en kwam [I.] tussenbeide. Hierop bond de vader [I.] vast aan een boom, hij overgoot hem met benzine en probeerde hem vervolgens in brand te steken. Moeder haalde echter de politie erbij en de vader werd opgesloten in de gevangenis. Vier dagen na het incident heeft [I.] Albanië verlaten samen met een verre neef. De neef reisde door naar Engeland en [I.] ging naar Zwitserland en diende er een VIB in. In januari 2018 kreeg hij een negatieve beslissing. Enkele maanden na zijn aankomst in Zwitserland kon Izmir zijn moeder ervan overtuigen om ook naar daar te komen, ze was immers ziek. Broertje [A.] verbleef bij de oma aan moederskant. Enkele weken nadat de moeder in Zwitserland was gearriveerd, kwam de vader vrij uit de gevangenis. Hij reisde vervolgens samen met broertje [A.] naar Zwitserland. Vader en moeder verbleven er in hetzelfde centrum. [I.] weet niet in welke procedure ze zaten. Met de toestemming van de moeder besloot [I.] naar België te komen. Hij reisde samen met andere minderjarige Albanezen met de trein en diende bij aankomst een VIB in.

Gelet op artikel 61/15 van de wet van 15/12/1980 en de bepalingen onder de artikelen 110 septies van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981, wordt betrokkene samen met zijn voogd uitgenodigd voor een gehoor dd. 18/09/2018. Tijdens het gehoor verklaart betrokkene dat de reden voor zijn vertrek uit Albanië te maken had met de problemen met zijn vader. Hij lag voortdurend in conflict met hem. Zijn vader kwam altijd dronken thuis. Voor het minste maakte hij problemen. Betrokkene zegt dat hij regelmatig geslagen werd door zijn vader en beschrijft het laatste conflict waarbij hij vastgebonden werd aan een boom en waarbij zijn vader hem in brand wilde steken. Dankzij tussenkomst van de burens en van zijn moeder, die de politie erbij haalde, werd hij gered en zijn vader opgesloten in de gevangenis. Hij zou 2 maanden in voorhechtenis gezeten hebben. Tien dagen later heeft betrokkene samen met een verre neef Albanië verlaten, is naar Zwitserland gereisd en vroeg er asiel aan. Nadat hij echter een negatieve beslissing ontving, besloot hij verder te reizen naar België om hier asiel te vragen.

Betrokkene wordt op 21/09/2018 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie in toepassing van artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980 voor een periode van 6 maanden en dit met het oog op verdere opzoekingen teneinde de duurzame oplossing te kunnen bepalen.

Op 21/09/2018 wordt er een infoverzoek verstuurd naar Zwitserland met betrekking tot het VIB van betrokkene en het verblijfsstatuut van de ouders. Op 24/09/2018 maakt Zwitserland volgend antwoord over aan onze dienst: *The boy's parents, [L.B.], 08.06.1972 and [L.F.], 30.06.1980 came together with his brother, [L.A.], 25.12.2012, on 16.11.2017 to Switzerland (negative decision: 29.01.2018) and are still in our country. We enclose copies of their identity documents, too.*

De inreis-stempels in de paspoorten geven aan dat zowel [I.] als zijn vader op 27/07/2017 aangekomen zijn in Zwitserland.

Om een duidelijk beeld te krijgen van de familiale situatie van betrokkene in zijn land van herkomst, wordt op 16/10/2018 contact opgenomen met de Albanese Sociale dienst, *The State Agency for the*

Rights and Protection of the Child. Op 14/01/2019 wordt volgend antwoord overgemaakt aan onze dienst: het gezin leeft in moeilijke socio-economische omstandigheden. Hun huis was afgebrand waarbij hun 4-jarige zoon om het leven is gekomen. Met de hulp van de administratieve eenheid Golaj en de bewoners van de zone, is het huis terug opgebouwd. De school verklaart dat [I.] het 9de leerjaar moest overdoen en dat de jongen geen probleemkind was. De familie is als gezin vertrokken naar Zwitserland.

21/01/2019 wordt deze info overgemaakt aan de voogd en wordt er een vraag voor bijkomende informatie doorgestuurd naar de Albanese Sociale dienst. Volgend antwoordt werd overgemaakt dd 28/01/2019: Concerning the assessment of [I.L.]'s case, I inform you that we have not expressed any incident between father and son. This information police did not give us. There was an incident to burn the house from an accident where the child was unluckily lost. However I will ask again police authority if the father has been in prison or not. The State Social Service administered social care institutions for children. All minors who cannot find the biological family or are abandoned by them we have placed in childcare institutions by the ages. All the institution provides all the necessary services to guarantee the well-being of children.

Op 21/01/2019 laat de voogd weten dat [I.] sinds een kleine maand terug in Zwitserland verblijft samen met zijn mama, papa en kleine broer. Zijn moeder zou ernstig ziek zijn en heeft volgens de dokter nog maar maximum 3 jaar te leven. Om die reden zou [I.] voorlopig in Zwitserland blijven.

Op 25/05/2019 laat de Dienst Voogdij weten dat de officiële voogdij beëindigd wordt aangezien betrokkene niet meer op het grondgebied verblijft.

Op 27/09/2019 keert betrokkene terug naar België en dient op 30/09/2019 een 2de VIB in. Op 02/10/2019 wordt er opnieuw een voogd aangesteld dewelke diezelfde dag nog telefonisch contact opneemt met de DVZ met de mededeling de aanvraag van 13/07/2018 in toepassing van artikel 61/15 van de wet van 15/12/1980 her op te starten. Op 03/10/2019 doet betrokkene afstand van zijn VIB.

Op 06/11/2019 dient de voogd een update van de aanvraag dd. 13/07/2018 in. In deze aanvraag voegt ze volgende stukken toe: aanstelling voogd, schoolinschrijving, medische documenten van de moeder in Zwitserland, samenvatting resultaten family assessment. In deze aanvraag herhaalt ze de elementen aangehaald in de aanvraag dd. 13/07/2018.

Ze voegt volgende nieuwe info toe: Het hele gezin diende een VIB in te Zwitserland maar dat werd geweigerd. Voor de moeder werd er in het begin medische en psychologische hulp opgestart. Ze had gezwellen in haar baarmoeder en onderging reeds 2 operaties. In het laatste telefoongesprek zei de moeder tegen [I.] dat er een tumor was gevonden. Izmir zijn vader is sinds maart/april 2019 uitgewezen uit Zwitserland en mag het land niet meer in omdat er een gewelddadig incident met de moeder en [I.] heeft plaatsgevonden. De moeder en [A.] verblijven tot op heden nog in Zwitserland op grond van medische redenen. In september 2019 laat [I.] vanuit Zwitserland weten dat ze dreigen uitgewezen te worden. De medische behandelingen van de moeder waren grotendeels achter de rug en dat zou het einde van hun verblijf in Zwitserland op basis van medische gronden betekenen. Terugkeren naar Albanië betekent voor hem een leven in een open gevangenis. Zijn moeder en hij zullen door de familie niet gesteund of beschermd worden tegen de vader, noch door de familie, noch afdoende door de overheid. Herenigd worden met de vader is geen optie. Samenleven met zijn vader zal destructief zijn. De eer van de familie en de dominantie van zijn vader zijn allesbepalend. Bovendien leeft de familie in armoede.

Op 19/12/2019 wordt betrokkene nogmaals uitgenodigd om een update te geven van wat er in de tussentijd is gebeurd. Hier verklaart hij dat hij destijds naar Zwitserland vertrokken was omdat zijn moeder ziek was. Ondertussen zou het wel beter gaan met haar. Hij kon hiervan geen recente bewijzen voorleggen. Betrokkene verklaart dat ook zijn vader en zijn broertje [A.] er verbleven. In april 2019 zou er echter weer een incident hebben plaatsgevonden met zijn vader. Hierop werd deze naar een gesloten centrum overgebracht en vervolgens teruggestuurd naar Albanië. Sindsdien zou hij zijn vader niet meer hebben gezien. Tijdens dit gesprek wordt betrokkene geconfronteerd met de opzoekingen gedaan tijdens zijn aanvraag dd. 13/07/2018. Er wordt gevraagd naar een reactie op de eerste aankomstdatum in Zwitserland en de inreisstempel vermeld in het paspoort van zijn vader. Hierop antwoordt betrokkene: "Ik begrijp heel goed waar je heen wilt, maar het probleem is er zeker. Je kan Zwitserland contacteren en ze zullen het u bevestigen". Op de vraag: "Ben jij samen met je vader vertrokken uit Albanië naar Zwitserland?" antwoordt betrokkene: "Mijn neef lijkt heel erg op mijn vader. Hij heeft met het paspoort van mijn vader gereisd. Hij heeft een dienst bewezen. Ik wil niet dat hij in de problemen geraakt. Ik wil hem geen problemen bezorgen". Wanneer hem de inreisstempels in de paspoorten van zijn vader, moeder en broertje [A.] getoond worden en hem erop gewezen wordt dat deze dezelfde inreisdata voor

Zwitserland hebben, reageert hij als volgt: "Ik kan me geen datums of niet meer alles herinneren. Later ben ik te weten gekomen dat ze samen zijn gekomen. Ik wist ook niet wat ik moest vertellen. Ik wist niet wat de waarheid was of niet". Tenslotte wordt hem het Facebookprofiel van zijn vader getoond waarop te zien is dat hij nog steeds bevriend is met zijn vader. Hoewel betrokkene eerst ontkent dat het profiel een correct profiel betreft, geeft hij nadien toe en antwoordt: "Jij weet toch alles, dus waarom moet ik het vertellen".

Op 23/12/2019 laat de voogd per mail weten dat de moeder van betrokkene werd opgepakt in Zwitserland en naar Albanië werd overgebracht. Op 23/01/2020 stuurt de voogd een getekende versie van het gehoor van 19/12/2019 door en voegt daarbij een kopie van een PV opgemaakt door de Gerechtelijke Politie op het Politiecommissariaat te Has waarbij de moeder van betrokkene aangifte doet van het gewelddadig gedrag van haar echtgenoot, (een vertaling werd toegevoegd aan het elektronisch dossier dd 18/02/2020)

Op 29/01/2020 laat de voogd weten dat de moeder van [I.] samen met broertje [A.] terug bij haar man in Albanië woont.

Rekening houdend met de informatie bekomen via het infoverzoek aan Zwitserland, de resultaten van het family assessment gedaan door de Albanese Sociale Dienst, de elementen in de aanvraag van de voogd alsook met de verklaringen van betrokkene en op basis van een grondige analyse van alle elementen aanwezig in het dossier, kan men niet stellen dat duurzame oplossing voor betrokkene in België ligt.

Conform artikel 61/14-2° van de wet van 15/12/1980 kan een duurzame oplossing bestaan uit een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op adequate opvang en verzorging hetzij door de ouders, hetzij door andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of niet gouvernementele organisaties of in het land waar de ouders zich legaal bevinden. De ouders zijn gekend en gelokaliseerd, er is bovendien contact. Er dient opgemerkt te worden dat er op geen enkele manier bewezen wordt dat de duurzame oplossing zich noodzakelijk op het Belgisch grondgebied dient te situeren. De Vreemdelingenwet dient in de eerste plaats bescherming te bieden aan minderjarigen die zich niet begeleid op het Belgisch grondgebied bevinden en voor wie er geen opvang en verzorging meer aanwezig is in het land van herkomst.

De beweerde moeilijke relatie met de vader, het feit dat betrokkene en zijn moeder geslagen werden en dat de situatie escaleerde, berust op louter verklaringen. Er is evenwel geen enkel objectief element dat toelaat deze informatie te bevestigen. De elementen die in het PV van 14/02/2020 worden aangehaald zijn vrijblijvend en vormen daardoor geen bewijs van de aangehaalde feiten. Met betrekking tot dit eventueel huishoudelijke geweld volgt de DVZ bovendien het standpunt van het CGVS waaruit blijkt dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de wet tegen huishoudelijke geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huishoudelijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huishoudelijk geweld en is in meerdere gemeenten een 'nationaal doorverwijzingsmechanisme' aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties.

Uit het interview met de NBMV, alsook uit de resultaten van het onderzoek ter plaatse, blijkt dat de ouders het niet breed hebben in Albanië en dat betrokkene voornamelijk omwille van economische redenen Albanië heeft verlaten. De socio-economische situatie is echter niet van die aard dat deze een duurzame oplossing voor de minderjarige in België rechtvaardigt. Hoewel moeilijk, dient opgemerkt dat het niet onmogelijk is voor de ouders om in te staan voor de zorg en opvang van betrokkene via eigen bescheiden middelen net zoals dit in het verleden reeds gebeurde tot aan zijn komst in België. Bovendien zorgen zij op dit moment ook voor het jongere broertje van betrokkene. Conform art. 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag is de plaats van de kinderen bij hun ouders tenzij dit niet in hun hoger

belang zou zijn. Dit laatste is geenszins het geval. Zoals eerder aangehaald werden er nergens objectieve elementen naar voren gebracht die het incident met de vader en zijn houding in het algemeen kunnen bewijzen. Met de moeder is er duidelijk een liefdevolle band, die maakte dat betrokkene haar meteen ging bezoeken van zodra het nieuws over haar ziekte hem te ore kwam.

Een terugkeer naar Albanië betekent evenmin een schending van artikel 3 IVRK. General Comment nr.14 van het VN Kinderrechtencomité omtrent artikel 3 van het IVRK onderstreept nogmaals het belang van de eenheid van het gezin, die dient hersteld te worden indien de band tussen kind en ouders verbroken werd wegens migratie en benadrukt vervolgens dat de scheiding tussen ouders en kind enkel overwogen kan worden in uitzonderlijke gevallen, hetgeen hier niet aan de orde is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nam met betrekking tot motieven van economische aard in het arrest 165950 van 08/05/2015 volgend standpunt in: "socio-economische overwegingen op zich zijn onvoldoende om te leiden tot het scheiden van ouders van hun kind". Opnieuw eveneens in bovenvermeld arrest stelt de RvV dat dit artikel (en haar General Comments) niet kan gelezen worden als "voorop te stellen dat de socio-economische ontwikkeling meer in het belang wordt geacht dan gezinshereniging met ouders in een minder ontwikkeld land." Daarenboven stelt arrest RW165950 van 08/05/2015: "Waar de verzoekende partij nog betoogt dat artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat economische elementen in overweging worden genomen bij het bepalen van de duurzame oplossing gaat zij voorbij aan het eerste streepje van deze bepaling dat uitdrukkelijk de gezinshereniging als duurzame oplossing vooropstelt overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het IVRK, in het land waar de ouders zich legaal bevinden. In dit verband kan niet gelezen worden dat socio-economische omstandigheden dienen te worden afgewogen alvorens de gezinshereniging bij de ouders in het land van oorsprong als duurzame oplossing te voorzien."

Gezien de leeftijd van betrokkene en de beperkte duur van zijn verblijf in België, maakt een terugkeer naar het land van herkomst ook geen schending uit het artikel 8EVRM gezien hij voor zijn komst altijd samen met zijn ouders in Albanië en Zwitserland verbleven heeft en dus weegt het privé- en gezinsleven tot nog toe opgebouwd in België niet op tegen datgene dat hij zal verderzetten bij zijn ouders.

Tenslotte kan overeenkomstig artikel 74/16 van de vreemdelingenwet gesteld worden dat er bij terugkeer voldoende adequate opvang en verzorging aanwezig is en dat de gezinssituatie van die aard is dat betrokkene er opnieuw in kan worden opgenomen, dat een terugkeer naar de ouders zelfs wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om betrokkene te ondersteunen, op te voeden en te beschermen.

Rekening houdend met bovenstaande en conform artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980, bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar het land van herkomst voorop alwaar hij kan herenigd worden met zijn ouders en jongere broertje [A.].

In het kader van een vrijwillige terugkeer kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en re-integratie van een organisatie zoals IOM, Caritas of Fedasil op de medewerking van onze dienst. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer.

Dit bevel tot terugbrenging dient aan de voogd betekend te worden, een exemplaar dient aan de voogd meegegeven te worden, een exemplaar dient ons ondertekend teruggezonden te worden en een derde exemplaar blijft ter beschikking van uw diensten. "

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 61/17, 61/18 en 74/16 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. Na een samenvatting van de bestreden beslissing en een theoretische uiteenzetting, stelt de verzoekende partij dat de motieven in de bestreden beslissing aangaande de opvangmogelijkheden voor slachtoffers van huiselijk geweld in Albanië een motivering ten overvloede is, daar er wordt geconcludeerd dat de verzoekende partij terug kan worden opgenomen in het gezin. De verzoekende

partij wijst erop dat er in dat geval, volgens artikel 74/16, §2 van de Vreemdelingenwet, garanties dienen te zijn qua opvang en tenlasteneming. Zij stelt dat uit het administratief dossier allerminst blijkt dat de verwerende partij de ouders heeft gecontacteerd om deze garantie te vragen, noch blijken er andere garanties te zijn verkregen van de ene of andere persoon of instelling. Zij betoogt dat de wettelijke bepalingen aldus niet zijn nagekomen.

Daarenboven stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij enerzijds op onjuiste wijze heeft rekening gehouden met de elementen in het administratief dossier, anderzijds verwijst de verwerende partij naar stukken die zich niet in het administratief dossier bevinden.

Zo wijst de verzoekende partij erop dat er meer elementen in het administratief dossier erop wijzen dat de verzoekende partij zonder haar vader naar Zwitserland is vertrokken, dan het vermoeden van de verwerende partij dat zij als gezin samen naar Zwitserland zijn vertrokken. Zij betoogt dat in het kopie van het administratief dossier, dat de advocaat van de verzoekende partij heeft ontvangen, de brief van de Zwitserse autoriteiten, alsook de paspoorten met de reisstempels niet aanwezig zijn. Deze elementen, die zich niet in het administratief dossier bevinden, kunnen de bestreden beslissing dan ook niet schragen, waardoor er een schending van de materiële motiveringsplicht vastgesteld dient te worden. Tevens stelt zij dat:

“- in het administratief dossier een brief van de Zwitserse autoriteiten aan de Dublin Unit steekt waaruit blijkt dat verzoeker wel degelijk alléén is aangekomen in Zwitserland op 27.07.2017 (stuk4), doch dat verweerder deze brief niet betreft bij zijn beslissingsproces;
- *dat de brief van de Zwitserse autoriteiten van 24.09.2018 niet vermeldt dat verzoeker samen met zijn ouders in Zwitserland aankwam*
- *dat verzoeker zelf van in het begin, nog voor hij tijdens zijn verhoor van 19.12.2019 bij verweerder geconfronteerd werd met de inreisstempels in de paspoorten van hemzelf en zijn vader, aanhaalde dat hij uit Albanië was vertrokken met zijn neef, zodat zijn repliek dat zijn neef reisde met zijn vaders paspoort daarmee strookt.”*

De verzoekende partij stelt verder dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een brief van de Albanese sociale Dienst, waarin vermeld wordt dat: *“I inform you that we have not expressed any incident between father and son”*. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij zich impliciet op deze zin steunt om het verhaal over de problemen met huiselijk geweld in twijfel te trekken. Nochtans wordt in diezelfde brief ook gesteld dat de sociale dienst deze informatie niet heeft verkregen van de Albanese politie en dat er wordt gesteld dat de sociale dienst opnieuw de politie zal contacteren met de vraag of de vader van de verzoekende partij in de gevangenis heeft gezeten. De verzoekende partij stelt dat uit het administratief dossier niet blijkt dat er verder werd aangedrongen om enige duidelijkheid hieromtrent. Nochtans was er al contact gelegd met de Albanese autoriteiten zodat het eenvoudig was om (op zijn minst te proberen) deze informatie te verkrijgen. Pas daarna kon er met meer zekerheid worden geoordeeld over de (on)geloofwaardigheid van verzoekers relaas. Pas als de Albanese autoriteiten het verhaal van de verzoekende partij hadden tegengesproken was er immers sprake van garanties qua opvang en tenlasteneming in de zin van het artikel 74/16, §2 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij uit verder kritiek op de vaststelling in de bestreden beslissing dat *“de elementen die worden aangehaald vrijblijvend zijn en daardoor geen bewijs vormen van de aangehaalde feiten”* aangaande de neergelegde klacht van haar moeder ten opzichte van de vader van de verzoekende partij. Zij wijst erop dat haar moeder in deze klacht bevestigt dat zij recent fysiek geweld heeft ondergaan en dat haar zoon in het verleden ook fysiek geweld gekend heeft. De verzoekende partij geeft aan dat deze verklaringen inderdaad geen hard bewijs vormen van de feiten die erin worden aangehaald, maar dat zij ook niet van die aard zijn om het vermoeden dat zij zomaar veilig kan terugkeren naar haar gezin in Albanië, te bevestigen. Van de verwerende partij mocht verwacht worden dat zij op zijn minst opnieuw contact zou opnemen met de Albanese autoriteiten om te achterhalen hoe zij met deze klacht omgingen.

Wat betreft de vaststelling dat de verzoekende partij en haar vader op Facebook bevriend zijn, kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij hier tijdens haar verhoor schamper op reageerde maar geen inhoudelijke repliek gaf. In elk geval is dit feit geïsoleerd genomen kennelijk onvoldoende om tot het besluit te komen dat er tussen haar en haar vader geen problemen waren. De verzoekende partij wijst er op dat de term "vriend" in het kader van Facebookgebruik niet per se letterlijk moet worden beschouwd, maar dat het er louter op wijst dat "facebook vrienden" deel uitmaken van een gezamenlijk netwerk. Het loutere feit dat zij haar vader ooit tot vriend heeft gemaakt (of omgekeerd) via dit sociaal

netwerk, zonder dat blijkt dat zij en haar vader ook contact blijken te hebben via dit netwerk, kan geen ernstige garantie vormen dat de verzoekende partij adequaat zal worden opgevangen in geval van terugkeer naar zijn gezin.

De verzoekende partij concludeert dat niet, of alleszins niet adequaat, werd rekening gehouden met alle elementen in het administratief dossier, onder andere met het stuk 4 en met de klacht van de moeder in Albanië. Nochtans schrijft artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet voor dat met het geheel van de elementen moet worden rekening gehouden. Dit principe ligt alleszins ook vervat in het zorgvuldigheidsbeginsel. Zodoende blijkt uit het voorgaande dat de beslissing alleszins niet correct werd gemotiveerd zodat er sprake is van schending van de materiële motiveringsplicht. De verzoekende partij stelt dat van de verwerende partij verwacht mocht worden dat zij zelf, na de terugkeer van de verzoekende partij naar België in september 2019, nogmaals contact zou opnemen met de instanties waar zij voorafgaandelijk contact mee had in Zwitserland en in Albanië. Slechts op die manier konden er garanties komen. Zwitserland had immers het geweldincident tussen de verzoekende partij en haar vader in Zwitserland (en de daaropvolgende repatriëring van verzoekers vader naar Albanië) al dan niet kunnen bevestigen. Albanië had op zijn minst verdere informatie kunnen geven over de feiten die zich in Albanië tussen haar en haar vader hadden afgespeeld, temeer aangezien de Albanese contactpersoon in het laatste bericht aan verweerder had aangekondigd daarover bijkomende informatie te zullen in winnen.

Door dit niet te doen, heeft de verwerende partij, naar mening van de verzoekende partij, kennelijk de artikelen 61/18 en 74/16 van de Vreemdelingenwet geschonden, in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.2. De verwerende partij repliceert op het enige middel van de verzoekende partij in haar nota met opmerkingen.

De verwerende partij merkt vooreerst op dat zich in het administratief dossier een paspoort bevindt op naam van B.L. met een inreisstempel op 27.07.2017 én op 15.11.2017. Dat deze informatie zich niet in het administratief dossier zou bevinden, is dus manifest onjuist. Verder bevindt zich geen enkel objectief bewijs in het administratief dossier dat de verzoekende partij alleen zou zijn aangekomen in Zwitserland. Wanneer de verzoekende partij bij zijn verhoor geconfronteerd werd met de stelling dat het paspoort van haar vader eveneens een inreisstempel bevat (vliegtuig) op 27.07.2017, verklaart zij dat haar neef met het paspoort van haar vader heeft gereisd om aan de verzoekende partij een dienst te bewijzen. Het is dus duidelijk dat de verklaringen van de verzoekende partij volstrekt ongeloofwaardig zijn, nu zijn advocaat in het verzoekschrift beweert dat het vaststaat dat de verzoekende partij alleen is afgereisd naar Zwitserland.

Verder herhaalt de verzoekende partij alle argumenten die de verwerende partij al kent, en besluit zij dat haar versie van de feiten meer bevestiging vindt in het administratief dossier. Nochtans blijkt het tegenovergestelde uit beslissing d.d. 14.05.2018 van het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen inzake de asielaanvraag van de verzoekende partij.

“Gelet op alles wat voorafgaat, concludeer ik dat uw directe vluchtaanleiding, met name het incident van augustus 2017, elke geloofwaardigheid mist en dat de geloofwaardigheid van het door u beweerde huiselijke geweld in de jaren voordien op losse schroeven staat”.

De gemachtigde van de minister bevoegd voor asiel en migratie verwijst terecht naar de volstrekt ongeloofwaardige verklaringen van de verzoekende partij tijdens zijn verhoor. De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de minister, rekening houdende met alle elementen in het dossier en de verklaringen van verzoekende partij, geheel terecht heeft opgemerkt dat de duurzame oplossing niet bestaat in België, doch wel kan worden gevonden in een terugkeer naar het land van herkomst, gelet op de vrijwaring van eenheid van het gezin.

De verwerende partij laat gelden dat, in weerwil van wat verzoekende partij poogt aannemelijk te maken in haar verzoekschrift, een duurzame oplossing voor verzoeker voldoende vastligt. De gemachtigde van de minister stelt dienaangaande geheel terecht vast dat er op geen enkele manier bewezen wordt dat de duurzame oplossing zich noodzakelijk op het Belgisch grondgebied situeert.

De verwerende partij benadrukt dat de Vreemdelingenwet in eerste instantie bescherming dient te bieden aan minderjarigen die zich niet begeleid op het Belgisch grondgebied bevinden en voor wie er geen opvang en verzorging meer aanwezig is in het land van herkomst. Terwijl uit het dossier blijkt dat

er opvang en verzorging aanwezig is in *“Bosnië-Herzegovina, in eerste instantie bij de moeder van verzoekende partij, mevr. [F.L.]”*

De verwerende partij verwijst verder op de motieven van de bestreden beslissing en citeert deze nogmaals. Zij stelt opnieuw vast dat verzoekende partij zich beperkt tot loutere verklaringen inzake beweerd familiaal geweld die op generlei wijze hard worden gemaakt. De verzoekende partij geeft overigens zelf aan dat er zich een probleem stelt van bewijs, nu zij aangeeft dat het klopt dat de verklaringen geen hard bewijs vormen van de feiten (p. 7 bovenaan).

De verwerende partij merkt dienaangaande nog op dat de verzoekende partij er verkeerdelijk vanuit gaat dat de bewijslast uitsluitend rust op de gemachtigde van Minister. Zij wijst erop dat uit artikel 61/19 van de Vreemdelingenwet blijkt dat het aan de voogd toekomt om alle bewijskrachtige gegevens en documenten voor te leggen aan de gemachtigde van de Minister, ter staving van het voorstel voor een duurzame oplossing. Terwijl uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Minister rekening heeft gehouden met de elementen die door de voogd naar voor werden gebracht. Verzoekende partij blijft in gebreke om bewijs aan te brengen dat een opvang in het herkomstland niet mogelijk is, terwijl niet dienstig kan worden betwist dat het aan de verzoekende partij toekomt om dienaangaande de bewijslast te dragen. Hierbij verwijst de verwerende partij naar en citeert rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV18 juli 2012, nr. 84 816 en RvV 26 februari 2012, nr. 76 319).

De verwerende partij concludeert dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) diende te worden afgegeven aan de voogd van de verzoekende partij en stelt dat het enige middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

2.2. Beoordeling van het middel

2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De bestreden beslissing kadert in de eerste plaats in een aanvraag die de voogd van de verzoekende partij op 13 juli 2018 indiende in toepassing van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet. Het betreft een specifieke procedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen die onder meer tot doel heeft een duurzame oplossing voor de minderjarige te bepalen en hem te beschermen tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden.

Artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet definieert “duurzame oplossing” als volgt:

“2° duurzame oplossing:

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;*
- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;*
- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;”*

Artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind.”

Artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om:

- hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;*
- hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.*

Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document.”

Uit de redactie van artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet in samenlezing met de artikelen 61/17 en 61/18 van dezelfde wet volgt aldus dat de gemachtigde voor de niet-begeleide minderjarige een duurzame oplossing dient te bepalen die bestaat uit één van de volgende onderscheiden situaties en waarbij voorrang dient te worden gegeven aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin en het hoger belang van het kind:

- de gezinshereniging van de minderjarige met zijn ouders in het land waar deze ouders zich legaal bevinden;
- de terugkeer van de minderjarige naar het land van herkomst of naar het land waar de minderjarige gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, mét garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;
- de machtiging tot verblijf in België.

De Raad wijst erop dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 106/2013 van 18 juli 2013 het volgende gesteld heeft met betrekking tot de artikelen 61/14 en 61/17 van de Vreemdelingenwet, met name dat *“de bestreden wet tot doel [heeft] het statuut van de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen te verduidelijken en vast te leggen in de wet. Meer in het bijzonder schrijft die wet het bepalen van een duurzame oplossing voor die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast en beschermt zij die laatste tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden. De bestreden wet ligt dus op algemene wijze in het verlengde van artikel 22bis van de Grondwet, de artikelen 3 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008.”* Het Hof overweegt dat het begrip “duurzame oplossing”, zoals gedefinieerd in artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet, drie gevallen omvat. Het Hof stelt: *“Hoewel het juist is dat die bepaling enkel voor het eerste overwogen geval, namelijk de gezinshereniging, uitdrukkelijk naar de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind verwijst, moet zij evenwel in samenhang worden gelezen met artikel 61/17 van de wet van 15 december 1980, dat op algemene wijze, « bij het bepalen van de duurzame oplossing », welke die ook zij, de verplichting oplegt om de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en « het hoger belang van het kind” in acht te nemen, alsook met artikel 74/16 van die wet, dat de overheid, voor de beslissing met betrekking tot de duurzame oplossing, op algemene wijze voorschrijft rekening te houden met « het hoger belang van het kind ». Met het hoger belang van het kind dient dus rekening te worden gehouden door de overheid bij het bepalen van een duurzame oplossing, welke die ook zij.”* Daarbij concludeert het Hof dat *“artikel 61/14, 2°, van de wet van 15 december 1980, in samenhang gelezen met de artikelen 61/17 en 74/16 van dezelfde wet, de terugkeer van de minderjarige naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij is gemachtigd of toegelaten tot verblijf of de gezinshereniging enkel mogelijk maakt als duurzame oplossing voor zover die terugkeer of die hereniging verenigbaar is met het hoger belang van het kind. De garanties op adequate opvang en verzorging die door de overheid in aanmerking moeten worden genomen alvorens een beslissing te nemen, omvatten bijgevolg de waarborgen inzake opvoeding.”*

In de bestreden beslissing wordt uitgebreid het verloop van de procedure en de verklaringen van de verzoekende partij uiteengezet. Zo wordt er eerst weergegeven wat er in de aanvraag van 13 juli 2018 werd verklaard. De verzoekende partij werd na het indienen van de aanvraag uitgenodigd voor een gehoor op 18 september 2018 en 19 december 2019. Ook een deel van de verklaringen die de verzoekende partij heeft afgelegd in dit gehoor worden weergegeven. De gemachtigde van de minister motiveert dan: *“Om een duidelijk beeld te krijgen van de familiale situatie van betrokkene in zijn land van herkomst, wordt op 16/10/2018 contact opgenomen met de Albanese Sociale dienst, The State Agency for the Rights and Protection of the Child. Op 14/01/2019 wordt volgend antwoord overgemaakt aan onze dienst: het gezin leeft in moeilijke socio-economische omstandigheden. Hun huis was afgebrand waarbij hun 4-jarige zoon om het leven is gekomen. Met de hulp van de administratieve eenheid Golaj en de bewoners van de zone, is het huis terug opgebouwd. De school verklaart dat [l.] het 9de leerjaar*

moest overdoen en dat de jongen geen probleemkind was. De familie is als gezin vertrokken naar Zwitserland.”. In de bestreden beslissing worden verder de resultaten van het onderzoek in Albanië naar de situatie van de verzoekende partij en haar familie uiteengezet. Er blijkt verder dat deze resultaten werden overgemaakt aan de verzoekende partij en haar voogd. Zij hebben dan de mogelijkheid gehad om hierop te antwoorden en hebben van deze mogelijkheid ook gebruik gemaakt. In de bestreden beslissing wordt dit antwoord ook weergegeven.

Uit het verzoekschrift blijkt niet dat de verzoekende partij deze uiteenzetting betwist. De verzoekende partij uit echter kritiek op de motieven van de bestreden beslissing waarin de gemachtigde van de minister uiteenzet waarom hij van oordeel is dat *“Rekening houdend met de informatie bekomen via het infoverzoek aan Zwitserland, de resultaten van het family assessment gedaan door de Albanese Sociale Dienst, de elementen in de aanvraag van de voogd alsook met de verklaringen van betrokkene en op basis van een grondige analyse van alle elementen aanwezig in het dossier, kan men niet stellen de dat duurzame oplossing voor betrokkene in België ligt”*.

In de bestreden beslissing wordt er gesteld dat de verzoekende partij door haar voogd dient te worden teruggebracht naar Albanië daar zij langer op het grondgebied verblijft dan toegelaten en omdat de duurzame oplossing wordt gelokaliseerd in het land van herkomst, waar de verzoekende partij opgevangen en verzorgd kan worden door haar ouders, waarbij verwezen wordt naar artikel 61/14, 2°, tweede streepje van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij is het echter niet eens met deze beoordeling en stelt dat er *in casu* op onjuiste wijze rekening werd gehouden met de elementen in het administratief dossier en haar verklaringen.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij *in casu* niet concreet aantoont dat er geen rekening werd gehouden met alle elementen of dat dit op een onjuiste wijze is gebeurd. Waar de verzoekende partij betoogt dat er meerdere stukken waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, zich niet in het administratief dossier bevinden, stelt de Raad vast dat, na nazicht van het administratief dossier, zowel de brief van de Zwitserse autoriteiten van 24 september 2018 als de paspoorten van de verzoekende partij en haar moeder, vader en broer wel degelijk te consulteren zijn in het administratief dossier.

Verder wordt er in artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet, zoals door de verzoekende partij wordt aangegeven, uitdrukkelijk bepaald dat de verwerende partij zich moet vergewissen van garanties qua opvang en tenlasteneming in het land van herkomst. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

Alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen jegens een illegaal op het grondgebied verblijvende niet-begeleide minderjarige vreemdeling, neemt de minister of zijn gemachtigde elk voorstel tot duurzame oplossing van zijn voogd in overweging en houdt hij rekening met het hoger belang van het kind.

§ 2

De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties.

Daartoe vergewist de minister of zijn gemachtigde zich ervan dat de volgende voorwaarden vervuld zijn:

1° dat er geen gevaar bestaat op mensensmokkel of mensenhandel en;

2° dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen of;

3° dat de opvangstructuur aangepast is, en dat het in het hoger belang van het kind is om het kind in die opvangstructuur te plaatsen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij tot het verblijf is toegelaten.

De niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn voogd in België worden op de hoogte gebracht van de naam van de persoon of van de opvangstructuur aan wie het kind wordt toevertrouwd alsook over de rol die deze persoon vervult ten aanzien van de minderjarige.”

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij *in casu* geen garanties heeft omtrent haar opvang en tenlasteneming door haar ouders in het land van herkomst. Zij stelt tevens dat de

verwerende partij haar verklaringen omtrent de redenen waarom zij haar land van herkomst en haar familie verlaten heeft, gemakkelijk opzij zet.

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing werd genomen omdat de verwerende partij van oordeel is dat de verzoekende partij samen met haar familie naar Zwitserland is gegaan. Vooreerst wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing nergens wordt gesteld dat de verzoekende partij samen met haar hele gezin naar Zwitserland vertrok. Dit wordt eenmaal vermeld in een citaat uit een brief van de Albanese sociale dienst. De verwerende partij motiveert enkel zelf dat: *“De inreis-stempels in de paspoorten geven aan dat zowel [I.] als zijn vader op 27/07/2017 aangekomen zijn in Zwitserland.”* Aldus wordt er enkel vermeld dat de paspoorten van de verzoekende partij en haar vader dezelfde inreisdata hebben voor de binnenkomst in Zwitserland. Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet dat de beoordeling aangaande de duurzame oplossing voor de verzoekende partij op deze vaststelling is gebaseerd.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de minister uitgebreid heeft geantwoord op elk van de redenen die de verzoekende partij had opgegeven waarom zij niet kan of wil terugkeren naar haar ouders in Albanië. De loutere vaststelling dat de verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing is onvoldoende om aan te tonen dat er geen garanties zijn. Waar de verzoekende partij immers stelt dat er onvoldoende garanties zijn, gelet op het feit dat haar moeder een klacht heeft ingediend tegen haar man aangaande huiselijk geweld en de verwerende partij dit niet heeft opgevolgd, alsook dat de verwerende partij onvoldoende informatie heeft verkregen van de Albanese sociale dienst, wijst de Raad erop dat er in de bestreden beslissing uitgebreid wordt gemotiveerd aangaande de verklaringen van huiselijk geweld: *“De beweerde moeilijke relatie met de vader, het feit dat betrokkene en zijn moeder geslagen werden en dat de situatie escaleerde, berust op louter verklaringen. Er is evenwel geen enkel objectief element dat toelaat deze informatie te bevestigen. De elementen die in het PV van 14/02/2020 worden aangehaald zijn vrijblijvend en vormen daardoor geen bewijs van de aangehaalde feiten. Met betrekking tot dit eventueel huishoudelijke geweld volgt de DVZ bovendien het standpunt van het CGVS waaruit blijkt dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de wet tegen huishoudelijke geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huishoudelijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huishoudelijk geweld en is in meerdere gemeenten een 'nationaal doorverwijzingsmechanisme' aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties.”* Aldus wordt er wel degelijk meer gemotiveerd aangaande de neergelegde klacht van de moeder, dan enkel te stellen dat het gaat om loutere verklaringen. Er wordt immers tevens aangegeven hoe de Albanese autoriteiten omgaan met dergelijke klachten. De verzoekende partij maakt verder niet duidelijk waarom de verwerende partij nog meer informatie had moeten bekomen, gelet op de gebruikte motieven in de bestreden beslissing. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij wel degelijk informatie over het aangehaald huiselijk geweld en de incidenten tussen vader en zoon heeft opgevraagd bij de Albanese autoriteiten. Zij heeft hier zelfs in een tweede vraag om informatie verder op ingegaan. In een mail van 21 januari 2019 vraagt zij immers:

“Are there any proves of the incident between the father and his son (the incident that happened during the summer of 2017 [...])

Can be confirmed that the father was in prison because of the incident between father and son”.

(eigen vertaling: *“Zijn er enige bewijsstukken aangaande het incident tussen de vader en zoon (het incident dat plaatsvond tijdens de zomer van 2017 [...]) Kan het bevestigd worden dat de vader naar de gevangenis ging omwille van het incident tussen vader en zoon”.*).

Door louter te stellen dat de verwerende partij om nog meer informatie had kunnen vragen, gaat de verzoekende partij voorbij aan de gegevens in het administratief dossier en de motieven van de

bestreden beslissing. Hetzelfde geldt voor waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij ook nog verdere informatie had moeten verkrijgen van de Zwitserse autoriteiten. De verwerende partij concludeert immers niet dat de duurzame oplossing zich in Zwitserland bevindt. Bovendien dient er ook op gewezen te worden dat de verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend en dat zij in zekere mate zelf verantwoordelijk is om haar aanvraag te staven. De verzoekende partij toont met haar uitgebreid betoog overigens op geen enkele wijze aan dat het situeren van een duurzame oplossing in het land van herkomst waar zij kan herenigd worden met haar ouders onder de in de bestreden beslissing vermelde omstandigheden, strijdig is met de door haar geciteerde wettelijke bepalingen. Verder betwist de verzoekende partij geenszins de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij voornamelijk om socio-economische redenen haar land van herkomst heeft verlaten.

Gelet op het voorgaande, komt het niet kennelijk onredelijk over dat de verwerende partij tot de vaststelling komt dat er *in casu* voldoende garanties zijn op opvang en zorg door haar ouders in het land van herkomst, zoals wordt vereist in artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont met haar kritiek het tegendeel niet aan. Met haar betoog maakt de verzoekende partij aldus niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 61/17, 61/18 en 74/16 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

2.2.3. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel ontwikkeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. .C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. RYCKASEYS